

gjeringen virkelig kunde gjøre Noget med Hensyn til Creditens Ophjælpsning i Almindelighed, saa vilde de ogsaa vinde derved paa en indirecte Maade, idet de da kom til at nyde Godt af Creditens Tilbagevenden, naar de skulde affatte de Papirer, hvorfor de skulde have Contanter. Det forekommer mig, at Banken maatte være særlig kaldet til at bringe denne Hjælp, da den dog har havt sin Grundstøtte i Eiendomsbesiddelserne her i Landet; jeg veed ikke, om man er berettiget til at paalægge Banken at gjøre noget Dørligere end det, den allerede gjør; men hvis man kan det, forekommer det mig, at Banken i alt Fald er ligesaa nær og nærmere til at hjælpe Eiendomsbesidderne, end til at hjælpe de Handlende.

Søvrigt skal jeg ganske tiltræde de Vittringer, som den ærede Rigsdagsmand for Holbet Amts 2den Kreds (Eicherning) fremførte, at det vilde være beklageligt, om denne Sag var kommen ind i Thinget og falden ganske til Jorden uden at have givet noget Resultat. Det forekommer mig derfor, at det havde idetmindste været Forespørgerens Pligt at sørge for en Form til Beslutning af Thinget, hvorigjennem det kunde have viist sig, hvad Thinget meente; thi saaledes som Sagen nu staaer, er der ikke tilkjendegivet Nogetsomhelst, fra Thingets Side; her foreligger kun nogle Udtalelser fra et Par Medlemmer. Hvis vor hele Tilstand skulde svækkes ved, at denne Sag er bragt under offentlig Omtale, uden at der er kommet noget Resultat ud deraf, er altsaa Skylden for en stor Deel den ærede Forespørgerens.

L. C. Larsen: Det forekommer rigtig nok mig, at man ikke behøvede at tage vor politiske Stilling saa skarpt, at der ikke skulde kunne være Tale om nogen beroligende Meddelelse om, hvilke Beslutninger Regjeringen har taget om at komme til Hjælp, saasnart Forholdene tillode det, og hvad den Minister har besluttet, der ikke er særlig Minister for Kongeriget. Imidlertid, Indenrigsministeren synes ikke at ville indlade sig paa at ytre sig om Noget, der paa nogen Maade kan siges at være et ikke særligt kongerigt Anliggende.

Der er under Forhandlingerne her ogsaa blevet berørt, at ialfald havde Kongeriget selv Midler, hvormed det kunde hjælpe paa den Trang, der er tilstede. Deril svarede, saavidt jeg hørte, den ærede Minister ikke Andet, end at det at tage disse Midler vilde være at svække den anden Mand, der maatte komme til Hjælp. Det kan ogsaa gjerne være saa, men saa vilde jeg ønske, at han havde sagt, om denne anden Mand vilde hjælpe; men derved har den ærede Minister ikke indladt sig. Jeg troer dog, at vi kunne stille Spørgsmaalet saaledes, at han ikke bør nægte at give sit Svar derved, og det saaledes: Hvis denne anden Mand ikke vil hjælpe, vil da Ministeren benytte Kongerigets Midler til dermed at komme til Hjælp? Har han en Plan, eller har han tænkt paa at benytte Rigsdagens Medvirkning, for saaledes at kunne raade over Kongerigets Midler til dermed at komme til Hjælp? Under denne Form forekommer det mig, at den ærede Minister vel maatte kunne være tilbøjelig til at svare.

Indenrigsministeren: Jeg maa tilstaae, at det forekommer mig, at det Spørgsmaal, den ærede Rigsdagsmand nu har stillet, er ikke et Haarsbred forskjelligt fra det fra den ærede Interpellant fremkomne, og paa dette har jeg givet det Svar, at jeg her som altid ansaae det rigtigt, saasnart Regjeringen fandt Grund til at fremkomme med Forslag, da at bringe saadanne Forslag ind, men at den skulde ikke tale derom iforveien, den skal Intet love, hvor den ikke er vis paa at kunne holde Noget. At den nuværende Krisis er en Sag, der ikke er Regjeringen ligegyldig, er vistnok Noget, jeg ikke behøver at forsikre den ærede Rigsdagsmand om.

Formanden: Der er indgivet Forslag til en Dagsorden af følgende Medlemmer: David, Doppermann, Krogh, Jespersen, Moltke, Jacobsen og Lindahl, saalydende:

„I Haab om, at Regjeringen vil imødegaae den nuværende alvorfulde Pengekrisis ved hurtige og energiske Forholdsregler, gaaer Forsamlingen over til Dagsordenen.“